ஆத்மதத்வ விவேசனம்

ஆத்மாவின் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம்.

'ஜ்ஞானமே ஆத்மா' என்றும் 'ஜ்ஞானத்துக்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா' என்றும் உபநிஷத்து முதலிய ப்ரமாணங்களினால் அறிகின்றோம். ஜ்ஞானமே ஆத்மா என்பதைப்பற்றிப் பிறகு பேசுவோம்; ஜ்ஞானத்துக்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா என்பதைப் பற்றி இப்போது நிரூபணம் செய்வோம். ஆத்மா ஜ்ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும். தீபமும் அதன் ஒளியுமாகிய இரண்டும் தேஜோத்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் தீபமானது ஒளிக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது போல, ஆத்மாதானும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாயிருக்கச் செய்தே தன்னுடைய தருமமான ஞானத்திற்குத் தன்னை யொழியத் தனிப்பட்டிருத்தலாவது தனிப்பட்டுத் தோன்றுதலாவது இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருத்தலே ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமாகும். *** விஜ்ஞாதாரமரேகேந விஜாநீயாத் * ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ : *** என்பது முதலான ப்ரமாணங்களினால் ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனென்பது திண்ணமாக அறியப்படும்.

ஆத்மா ஜ்ஞாந மாத்ரமேயல்லன்

பௌத்தர் முதலான சில புறமதத்தவர்கள் இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரய பூதன் என்பதை இசையாதே ஜ்ஞான மாத்ரமென்று சொல்லுவதுண்டு; அது பிசகு. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமன்றிக்கே கேவலம் ஜ்ஞானமாயிருக்குமதுவேயுள்ளதாகில் "நான் இத்தையறியா நின்றேன்" என்று உலகத்தில் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமாகக் காண்கிற வ்யவஹாரம் அஸங்கதமாக வேண்டிவரும். "நான் அறிவு" என்று தன்னை ஜ்ஞாநமாத்ரமாகவன்றோ சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும்; இப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரம் ஒரு வ்யக்தியினிடத்தும் காண்பதில்லை. "இவ்வர்த்தத்தை நானறியா நின்றேன்" "இவ்விஷயத்தை நான் அறிந்து கொண்டேன்" என்றிப்படியே வ்யவஹாரங்கள் எங்கும் காண்கையாலே, விஷயத்தை க்ரஹிப்பதானதொரு ஜ்ஞானத்திற்குத் தான் ஆச்ரயமென்னுமிடம் நன்கு தெரிகின்றதன்றோ. இப்படி ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாகையாலே கண்ணழிவற்றதென்று கொள்ளக் கடவது. *** அஹமிதமபிவேத்மீதி ஆத்ம வித்த்யோர் விபேதே ஸ்புரதி யதி ததைக்யம் பாஹ்யமப்யேகமஸ்து *** (ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம்) என்கிற பட்டர் ஸ்ரீ ஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

ஆத்மாவை ஜ்ஞாதாவென்று தெரிந்து கொண்டபோதே கர்த்தாவென்றும் போக்தாவென்றும் தெரிந்து கொள்ள வேணும். இன்னது ஹேயம், இன்னது உபாதேயம் என்கிற ப்ரதிபத்திக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமானது ஹேதுவாயிருக்குமாகையாலே, ஹேயத்தை விடுகையிலும் உபாதேயங்களைப் பற்றுகையிலும் சிகீர்ஷையுண்டாகி அதடியாகக் கர்த்ருத்வமுண்டாகிறது. எவன் ஒரு கார்யத்தைச் செய்கிறானோ அவன் அதனாலுண்டாகும் பலனை அநுபவிப்பவனுமாகிறான். ஆகவே கர்த்தாவான போதே போக்தாவாகிறான். ஆனபின்பு ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொன்னது கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களும் சொன்னபடியாகக் குறையில்லை.

கர்த்ருத்வம் ப்ரக்ருதிக்கன்று, ஆத்மாவுக்கே

இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாயிருந்துள்ள கர்த்ருத்வத்தை ஸாங்க்யர்கள் ப்ரக்ருதிக்கே உள்ளதாகக் கொள்ளுகின்றார்கள்; பகவத் கீதையில் *** கார்ய காரண கர்த்ருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிருச்யதே, புருஷஸ் ஸுகது:க்காநாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே *** என்று

சொல்லுகையாலே ‘ கர்த்ருத்வ முள்ளது ப்ரக்ருதிக்கே, ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வமன்றிக்கே போக்த்ருத்வமே யுள்ளது ’ என்று ஸாங்க்யர்கள் நிரூபிக்கிறார்கள். அது பிசகு. ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு அஃதில்லை யாகில் ஆத்மாவுக்கு சாஸ்த்ரவச்யத்வமும் போக்த்ருத்வமும் குலைந்ததாகும். சாஸ்த்ர வச்யத்வமாவது—விதி நிஷேத ரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தான் அதிகாரியாய்க் கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்க வேண்டுகையாம். இதைச்செய், இதைச் செய்யாதே என்று சாஸ்த்ரங்களானவை பலவற்றை விதித்தும் பலவற்றை மறுத்தும் கூறியிருக்கின்றன. இந்த விதி நிஷேதங்கள் சேதநனைப் பற்றியே யல்லது ப்ரக்ருதியைப் பற்றியல்ல. ப்ரக்ருதிக்கே தான் கர்த்ருத்வ மென்னில் சாஸ்த்ரங்களிற் காணும் விதி நிஷேதங்கள் ப்ரக்ருதியை நோக்கியவை என்னவேணும். ஆகவே சாஸ்த்ரவச்யத்வம் சேதநனுக்குக் குலைந்ததாகும். அன்றியும், விஹிதங்களைச் செய்து நிஷித்தங்களை விலக்கி வர்த்திக்கின்ற சேதநன் நல்ல பலன்களை யனுபவிக்கையும், விஹிதங்களை விட்டு நிஷித்தங்களைச் செய்து திரியும் சேதநன் தீய பலன்களை யனுபவிக்கையும் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமாயிருக்கின்றது; இப்படிப் பட்ட ஸுக துக்க ரூப பல போக்த்ருத்வமும் சேராமற் போகும். கிம் பஹுநா? சேதநன் கர்த்தாவாகாத போது சாஸ்த்ரமே வீண் என்ன வேண்டி வரும்.

* ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத * என்றும் * முமுக்ஷு: ப்ர்ஹ்ம உபாஸீத * என்றும் பல பல வகையான விதிகளைக் காணுகின்றோம். ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் முதலான பலன்களை எந்த சேதநன் அநுபவிக்க வேண்டியவனோ அவனையே யன்றோ கர்த்தாவாக சாஸ்த்ரம் நியோகிக்கிறது. ஆகவே பலனை புஜிப்பவனே கர்த்தாவாக வேணுமென்பது புநருக்தம். அசேதநத்துக்குக் கர்த்ருத்வமாகில் சேதநனைக் குறித்து விதிக்கவே கூடாது. சாஸநம் பண்ணுவது எதுவோ அதற்கு சாஸ்த்ரம் என்று பெயர். சாஸநமாவது ப்ரவர்த்தனம். சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தனம் பண்ணுவதாவது அறிவை யுண்டு பண்ணும் முகத்தாலேயாம். அசேதநமான ப்ரக்ருதிக்கு அறிவை யுண்டு பண்ண முடியாதன்றோ. ஆகவே சாஸ்த்ரம் ஸார்த்தகமாக வேணுமானல் போக்தாவான சேதநனுக்கே கர்த்ருத்வமாக வேணும். இவ்விஷய மெல்லாம் * கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத் * என்கிற ஸூத்ரத்திலும் விசதம்.

கர்த்ருத்வத்தின் விசேஷ விவரணம்

எல்லாவகையான கர்த்ருத்வமும் சேதநனுக்கு ஸ்வரூப ப்ரயுக்த மென்று நினைக்க வேண்டா; சோறுண்ணுதல், தண்ணீர் குடித்தல், ஸ்த்ரீகளை புஜித்தல் முதலிய போகங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் ஸ்வ வ்யாபாரங்களில் கர்த்ருத்வம் ஔபாதிகமாகையாலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்த மன்று; ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்களினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யுண்டானது. இவ்வர்த்தம் * ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணானி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:, அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே என்கிற கீதாச்லோகத்திலும் விசதம்.

ஆக இவ்வளவும் ஸாங்க்யர்களின் பக்ஷத்தை நிராகரித்து ஆத்மாவுக்கே கர்த்ருத்வ முள்ளதென்று ஸாதிக்கப் பட்டது. இனி இந்த கர்த்ருத்வமானது ஸ்வாதீநமா ? பராதீநமா? என்கிற சங்கையிலே சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சொல்லுகிறோம்.

ஆத்மாவின் கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீநம்

சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்தாக வேண்டியதற்காக கர்த்ருத்வம் ஆத்ம தர்மமென்று கொள்ள வேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞானம், இச்சை, ப்ரயத்நம் ஆகிறவை பகவானுக்கு அதீநங்களாயிருக்கை யாலும், பகவானுடைய அநுமதி யில்லாமல் அந்த ஞானம் முத

லியவை க்ரியா ஹேதுவாக மாட்டாமையாலும் இவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீன மென்று கொள்ளவேணும்.

இங்ஙனே கொண்டால் புண்ய பாபங்கள் ஈச்வரனுக்கேயாக வேண்டாவோ? சேதன னுக்கு ஆக இடமில்லையே! என்கிற சங்கை உதிக்கக் கூடும். "சேதனனுடைய புத்திமூல மான ப்ரயத்னத்தையபேக்ஷித்து ஈச்வரன் அநுமதி பண்ணுகையாலே அந்த க்ரியையைப் பற்றி வரும் புண்ய பாபங்களும் சேதனனுக்கேயாகின்றன" என்று நம் பூர்வாசாரியர்கள் ஸமாதா னம் அருளிச் செய்கின்றனர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் * பராத் து தத் ச்ருதே: * என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் பராயத்த மென்று சொல்லப் பட்டிருப்பதும் *க்ருத ப்ரயத் நாபேக்ஷஸ் து விஹித ப்ரதிஷித்தா வையர்த்யாதிப்ய:* என்ற ஸூத்ரத்தி னால் சங்கா பரிஹாரம்செய்யப் பட்டிருப்பதும் ருஜிக் கொள்ளத் தக்கது. விதி நிஷேதங்கள் விஃபலமாகாமைக்காக இச்சேதனன் பண்ணின ப்ரதமப்ரயத்னத்தையபேக்ஷித்துக் கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கு மென்றதாயிற்று.

இதைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். எல்லா சேதனர்களுக்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் இயல்பாகை யாலே பொதுவாக ப்ரவ்ருத்தியிலும் நிவ்ருத்தியிலும் உரிமை தடை யற்றிருக்கும். இத்தகைய உரிமையை நிர்வஹிக்கைக்காக ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு நிற்பன். அவனாலே யுண்டாக்கப் பட்ட ஸ்வரூப சக்தியை யுடையனான சேதனன் அந்தந்த பதார்த்தங்களிலே ஜ்ஞான சிகீர்ஷா ப்ரயத்னங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பன். அவ்விடத்தில் மத்யஸ்தனாகை யாலே உதாஸீனரைப் போலே யிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்த சேதனனுடைய பூர்வ வாஸ நாநுரூபமான ப்ரவ்ருத்தி நல்லதோ தீயதோ அதில் அநுமதியையும் அநாதரத்தையுமுடையனாய்க் கொண்டு, நல்லது செய்யுமளவில் அநுக்ரஹத்தையும், தீயது செய்யுமளவில் நிக்ரஹத்தையும் பண்ணி நிற்பானாய் ஸுக துக்கங்களை அவ்வோ சேதனர்களுக்குக் கொடா நிற்பன்.

நடாதூரம்மாள் அருளிச் செய்த தத்வஸார மென்னும் க்ரந்தத்தில் :—* ஆதாவீச்வர தத்தயைவ புருஷ: ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தஜ்ஜ்ஞான சிகீர்ஷண ப்ரயதநாந்யுத்பாதயன் வர்த்ததே, தத்ரோபேக்ஷ்ய ததோநுமத்ய விதத் தந்நிக்ரஹாநுக்ரஹௌ தத்தத் கர்மபலம் ப்ரயச்சதி தத: ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி: * என்கிற ச்லோகத்தின் பொருள் இவ்விஷயத்தில் நன்கு தெளிவு பிறப்பிக்கும்.

(இதன் பொருள் வருமாறு :—ஸர்வ நியாமகனாய் ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸர்வேச் வரன் ஆதியிலே தனக்கு உண்டாக்கிக் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வ ரூபமான ஸ்வாதந்த்ரிய சக்தி யாலே சேதனன் தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞான சிகீர்ஷா ப்ரயத்னங்களைப் பண்ணிக் கொண்டிருப்பன் : அவ்விடத்தில் அசாஸ்த்ரீயங்களிலே உபேக்ஷித்தும் சாஸ்த்ரீயங்களிலே அநுமதி பண்ணியும் அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணுகின்று கொண்டு அவ்வோ கர்மபலத்தையும் ஸர்வேச்வரன் கொடா நிற்பன் என்கை.)

விசேஷ சங்கைக்குப் பரிஹாரம்

*ஏஷ ஹ்யேவ ஸாது கர்ம காரயதி தம் யமேப்யோ லோகேப்ய உந்நிநீஷதி, ஏஷ ஏவ அஸாது கர்ம காரயதி தம் யமதோ நிநீஷதி * என்று ஓதப் பட்டிருக்கின்றது. இதன் பொருளாவது, எம்பெருமான் எந்த சேதனனை உயர் கதியை யடைவிக்க விரும்புகிறானோ அவனைக் கொண்டு நல்ல காரியங்களைச் செய்விக்கிறான். எந்த சேதனனை நீச கதியை யடைவிக்க விரும்புகிறானோ அவனைக் கொண்டு கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக்கிறான்—என்பதாம்;

ஆகவே நல்ல எண்ணத்தாலும் கெட்ட எண்ணத்தாலும் ஸர்வேச்வரன் தானே ஸாதுவாயும் அஸாதுவாயுமுள்ள கருமங்களைப் பண்ணுவியாநிற்கு மென்கிறவிது எங்ஙனே பொருந்து மென்று சங்கை உதிப்பதுண்டு. இதற்குப் பரிஹாரம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே நிரூபித்தருளினர். மேலே காட்டின உபநிஷத்தின் விஷயம் ஸர்வஜநஸாதாரணமுன்று. யாவனொருவன் பகவத் விஷயத்தில் மிக மிக அதிகமான ஆநுகூல்யத்திலே ஒருப்பட்டவனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ, அவனை அநுக்ரஹியா நின்று கொண்டு பகவான் தானே தன்னைப் பெறுதற்கு ஸாதனங்களாயும் அதி கல்யாணங் களாயுமுள்ள கருமங்களிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கிறானென்றும், யாவனொருவன் மிக மிக ப்ராதிகூல்யத்திலே ஒருப்பட்டவனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ அவனை ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளாயும் அதோகதி ஸாதனங்களாயுமுள்ள கருமங்களிலே ஸக்தனாக்குகிறானென்றும் அந்த உபநிஷத் வாக்யத்திற்குப் பொருளாம். ஆகவே பொருந்தாமை யொன்றுமில்லை யென்பர்.

ஆன பின்பு தேசக ப்ரவ்ருத்தியில் எம்பெருமானுக்கு அநுமந்த்ருத்வமே ஸர்வஜந ஸாதாரணம்; ப்ரயோஜகத்வம் விசேஷ விஷயம் என்று கொள்ள வேணும்.

ஆத்மாவை ஜ்ஞான மென்கைக்குக் காரணம்

ஆத்மா ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருக்குமாகில் சாஸ்த்ரங்களில் இவனை 'ஜ்ஞானம்' என்கிற சொல்லாலேயே சொல்லியிருப்பது என்? * யோ விஜ்ஞாநே திஷ்டந் * விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே * என்பது முதலான ச்ருதிகளில் கேவலம் விஜ்ஞானமென்றே ஆத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறதே; இது எதனாலே? என்னில்; ஜ்ஞானமானது ஸ்வாச்ரயத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசகமாயிருப்பது போலே ஜ்ஞாந நிரபேக்ஷமாகத் தனக்குத் தானே ப்ரகாசிக்கையாலும், ஜ்ஞாநம் இவனுக்கு ஸாரமான குணமாகையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகையாலும் அங்ஙனே சொல்லிற்று. இவ்விஷயம் * தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேசः ப்ராஜ்ஞவத் * யாவதாத்ம பாவித்வாச்ச ந தோஷஸ் தத்தர்சநாத் * என்கிற இரண்டு ஸூத்ரங்களாலும் சொல்லப்பட்டுளது. "ஜ்ஞாநமாத்ரவ்யபதேசஸ்து ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரதாந குணத்வாத் ஸ்வரூபாநுபந்தித்வேந ஸ்வரூப நிரூபக குணத்வாத், ஆத்ம ஸ்வரூபஸ்ய ஜ்ஞாநவத் ஸ்வப்ரகாசத்வாத் வா உபபத்யதே" என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்ததும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.